

16 października 2012. Komentarz ojca Jacka Salija

Wspomnienie św. Jadwigi Śląskiej

Wspomnienie św. Jadwigi Śląskiej

(Ga 5,1-6)

Ku wolności wyswobodził nas Chrystus. A zatem trwajcie w niej i nie poddawajcie się na nowo pod jarzmo niewoli. Oto ja, Paweł, mówię wam: Jeżeli poddacie się obrzezaniu, Chrystus wam się na nic nie przyda. I raz jeszcze oświadczam każdemu człowiekowi, który poddaje się obrzezaniu: jest on zobowiązany zachować wszystkie przepisy Prawa. Zerwaliście więzy z Chrystusem; wszyscy, którzy szukacie usprawiedliwienia w Prawie, wypadliście z łaski. My zaś z pomocą Ducha, na zasadzie wiary wyczekujemy spodziewanej sprawiedliwości. Albowiem w Chrystusie Jezusie ani obrzezanie, ani jego brak nie mają żadnego znaczenia, tylko wiara, która działa przez miłość.

(Ps 119,41.43-45.47-48)

REFREN: Niech Twoja łaska zstąpi na mnie, Panie

Panie, niech zstąpi na mnie Twoja łaska,
Twoje zbawienie według Twej obietnicy.
Nie odbieraj moim ustom słowa prawdy,
bo ufam Twoim wyrokom.

A Prawa Twego zawsze strzec będę
po wieki wieków.

I będę kroczył szeroką drogą,
bo szukam Twoich przykazań.

I będę się weselił z Twoich przykazań,
które umiłowałem.

Moje ręce wznoszę ku Twym przykazaniom,
które miłuję, i rozważam Twoje ustawy.

(Hbr 4,12)

Żywe jest słowo Boże i skuteczne, zdolne osądzić pragnienia i myśli
serca.

(Łk 11,37-41)

Pewien faryzeusz zaprosił Jezusa do siebie na obiad. Poszedł więc i
zajął miejsce za stołem. Lecz faryzeusz, widząc to, wyraził zdziwienie,
że nie obmył wpierw rąk przed posiłkiem. Na to rzekł Pan do niego:
Właśnie wy, faryzeusze, dbacie o czystość zewnętrzną strony kielicha i
misy, a wasze wnętrze pełne jest zdzierstwa i niegodziwości.
Nierozumni! Czyż Stwórca zewnętrznej strony nie uczynił także
wnętrza? Raczej dajcie to, co jest wewnątrz, na jałmużnę, a zaraz
wszystko będzie dla was czyste.

Komentarz.

To nie jest tak, że to, co zewnętrzne, jest nieważne. Chodzi o to, żeby to, co zewnętrzne, harmonizowało z tym, co jest wewnątrz. Bogu zależy na sercu człowieka, a nie na zewnętrznych pozorach. Jeśli serce oddaliśmy Bogu, wtedy i to, co zewnętrzne, jest takie jak być powinno, bo płynie z tego, co jest w środku człowieka.

Już prorocy bardzo przestrzegali przed religijnością bezduszną, w której nie ma serca i wszystko sprowadza się tylko do tego, co zewnętrzne. Ten lud - skarżył się Bóg w Księdze Izajasza - "sławi Mnie tylko wargami, lecz serce jego jest daleko ode mnie" (29). Kiedy pościcie - podpowiada Bóg w tejże Księdze - to poście także od grzechów i od waszego egoizmu.

Przypomnę może przynajmniej fragment tej bardzo znanej wypowiedzi: "Czyż nie na tym polega post, który Ja wybieram: rozerwać kajdany zła, rozwiązać więzy niewoli, wypuścić wolno uciśnionych i wszelkie jarzmo połamać, dzielić swój chleb z głodnym, wprowadzić w dom biednych tułaczy, nagiego, którego ujrzysz, przyodziać, itd." (Iz 58,6n).

Niezwykłe poruszający obraz na temat religijności bezdusznej, bez serca, znajduje się w Księdze Ezechiela (13). Mianowicie jeżeli człowiek jest religijny tylko zewnętrznie, a jego serce nie jest nawrócone, to jest on podobny do kogoś, kto zamiast naprawić rozpadający się mur, szczelinę w murze pokrywa tynkiem. Właśnie przed takim zakłamaniem chce nas uchronić Pan Jezus, kiedy tak usilnie nas nakłania, abyśmy sercem zwrócili się do Boga, a wtedy również wszystko, co zewnętrzne, nabierze swojego sensu.

Zwróćmy jeszcze uwagę na ostatnie zdanie z dzisiejszej Ewangelii: "dajcie to, co jest wewnątrz, na jałmużnę". Mogłoby się wydawać, że jałmużna to jest typowy uczynek związany z tym, co zewnętrzne. Przecież jałmużna polega na tym, że komuś potrzebującemu dajemy jakąś usługę albo jakąś rzecz. Tymczasem Pan Jezus powiada: "dajcie to, co jest wewnątrz, na jałmużnę". Bo czyn miłosierdzia dopiero wtedy osiąga swoją prawdę, kiedy płynie z serca - wtedy miłosierdzie czynimy z szacunkiem dla człowieka potrzebującego oraz naprawdę w perspektywie jego dobra. I wtedy miłosierdzie nie czynimy na odczepne ani z myślą o uzyskaniu ludzkiej pochwały.

o. Jacek Salij